

บทที่ ๒

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาสูบ

๒.๑ ความหมายและความเป็นมาของยาสูบ

ยาสูบเป็นพืชที่แตกต่างไปจากพืชไร่อื่น ๆ ไม่มีช่อดอกเหมือน ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ปลูกยาสูบเพื่อใช้ประโยชน์จากใบของมันเท่านั้น เพราะใบยาสูบมีนิโคติน (NICOTINE) อันเป็นสารประเภทเสพติด และมีสารอื่น ๆ บางอย่างอันมีกลิ่นรสชวนเหม็น มันทำให้เกิดของพิษโรคนิกอติที่เกิดในอเมริกา HAITI เป็นชาวพื้นเมืองเฒ่าแรกที่เริ่มรู้จักเอาใบยาสูบมาทำเป็นบุหรี่สูบ ซึ่งต่อมาได้เป็นที่ยอมรับของชนทั่วไป

๒.๑.๑ ความเป็นมาของยาสูบ

ยาสูบมีแหล่งกำเนิดในอาณาบริเวณตอนกลางของทวีปอเมริกา (CENTRAL AMERICA) แม้วามนุษย์ได้รู้จักสูบบุหรี่มาแต่ครั้งดึกดำบรรพ์แล้วก็ตาม แต่ก็ได้มีการสูบอย่างจริงจังจนเป็นนิสัย หลังจากคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสไปพบทวีปอเมริกาใน ค.ศ. ๑๔๙๒ ปรากฏว่า ชาวพื้นเมืองซึ่งโดยมากเป็นพวกอินเดียนแดงรู้จักใช้ยาสูบกันแพร่หลายแล้ว จนถึงกับมีไร่ยาสูบอยู่โดยทั่วไป ตั้งแต่เขตแคนาดาจนถึงบราซิล ส่วนวิธีการใช้ยาสูบนั้นก็ยังมีหลายอย่าง เช่น มีการใช้สูบ เคี้ยว และทำยานัตถ์ เป็นต้น

บุคคลสองคนแรกที่ได้เห็นยานวน คือ ลูกเรือสองคนที่โคลัมบัสส่งขึ้นไปสำรวจเกาะคิวบา ลูกเรือสองคนนั้นก็กลับมารายงานว่า ได้เห็นชาวพื้นเมืองเอาใบไม้ชนิดหนึ่งมาวนเข้าจนมีรูปคล้าย ๆ ทั่วจี้กกระจันเอาไฟจุดตรงปลายแล้วดูดควันออก ตามบันทึกบางแห่งมีว่า ชาวพื้นเมืองมานยาก้วยใบข้าวโพค แต่อาจเป็นกามของคอกข้าวโพคซึ่งมีรสคล้ายกับทั่วจี้กกระจัน และประกอบกับจี้กกระจันทางอเมริกาใต้ทั่วโตเท่า ๆ หัวแม่มือก็เป็นที่ถูกใจ พวกลูกเรือของ

โคลัมบัสจึงอธิบายลักษณะยามวนของชาวพื้นเมืองว่าคล้ายจิกกระจัน และพวกสเปนจึงเลยพากันเรียกยามวนตามภาษาของตนที่เรียกจิกกระจันว่า "ซิการ์รา" CIGARRA จึงเลยค่อย ๆ กลายเป็นคำว่า "ซิการ์" (CIGAR)

จากประวัติศาสตร์ที่สืบต่อ ๆ กันลงมาปรากฏว่ามนุษย์คิดค้าบรรมันทวีปอเมริกาซึ่งเคยเจริญจนเสื่อมสูญไปแล้วก่อนสมัยพวกอินเดียนแดงที่โคลัมบัสพบ ก็รู้จักใช้ยาสูบกันเป็นนัยอย่างก็แล้ว เพราะตามโบราณสถานกึ่งที่ ตามโลกที่เคยเป็นที่อาศัยหรือตามหลุมฝังศพของมนุษย์โบราณเหล่านี้ก็ดี ทั้งที่พบในแคนาดา ในอเมริกากลาง ในเม็กซิโกตลอดจนเปรูล้วนมีหลักฐานหลายอย่างที่แสดงว่ามนุษย์อเมริกันครั้งโน้นเคยสูบบุหรี่เป็นแล้วทั้งสิ้น หลักฐานที่สำคัญก็คือกล่องยาสูบซึ่งมักจะพบอยู่ทั่วไป แม้เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีผู้ค้นพบรากสลักหักพังของเมืองเก่าของพวก "เมยา" (MAYA) บนคาบสมุทรคาทาคานในประเทศเม็กซิโก เมื่อผู้คนสำรวจไปไม่กี่มากน้อยก็ได้พบกล่องยาสูบของพวก "เมยา" เข้าอีกเหมือนกัน แต่กล่องของคนโบราณนั้นผิดกับกล่องสมัยนี้มาก เพราะตรงโคนที่สำหรับผูกแยกออกเป็นสองง่ามสำหรับอัดเข้าไปในรูจุก ด้วยเหตุนี้พวกอเมริกันโบราณจึงสูบยากันทางจุก กล่องชนิดนี้กันพื้นเมืองเรียกว่า "ทาบากโก" (TABACO) ซึ่งเป็นกำเนิดของคำฝรั่งที่ใช้เรียกยาสูบว่า "โทแบ็กโก" (TOBACCO)

นักวิชาการทั่วไปลงความเห็นกันว่า คนยาสูบคงจะเกิดในทวีปอเมริกาที่มีอากาศร้อนหรือไม่สู้หนาวนักเป็นแน่ เพราะนอกจากหลักฐานที่แสดงว่ามนุษย์โบราณในอเมริการู้จักปลูกและใช้ยาสูบกันมานาน จนแทบจะนับไม่ได้ว่าที่พืชมีมาแล้ว ยังปรากฏว่ามีคนยาสูบหลายชนิดหลายพันธุ์ขึ้นอยู่ทั่วไปในอเมริกา ทั้งที่เป็นพันธุ์ซึ่งมนุษย์คิดเลือกแล้วปลูกไว้ใช้และพันธุ์ที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ ซึ่งในถิ่นประเทศทวีปอเมริกาเช่นนี้ไม่มี แต่อย่างไรก็ดียังมีหลักฐานยืนยันเหมือนกันว่าชาวจีนรู้ดีว่ายาสูบมีคุณสมบัติเป็นยาฆ่าเชื้อโรค (ANTISEPTIC) ที่ค่อนข้างหนึ่ง และคงจะได้ใช้ยาสูบผสมเข้าเป็นเครื่องยาต่าง ๆ มากแล้ว แต่ในส่วนการใช้ในทางสูบนั้นไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้เริ่มสูบกันมานานเท่าใด



เป็นแต่มีผู้ยืนยันว่าชาวตะวันตก (อาจหมายถึงแขกอินเดีย) รู้จักสูบฝิ่นมานานเหมือนกัน แต่ไม่ใช่สูบบุหรี่ที่ทำจากใบยาสูบได้สูบฝิ่นมาก่อน (อาจเป็นต้นตอ) แล้วจึงมาสูบบุหรี่ที่หลัง นักพฤกษศาสตร์รัสเซียคนหนึ่งชื่อ นิโคเชอร์ มีความเชื่อว่าชาวตะวันตกมีต้นยาสูบ และรู้จักประโยชน์ของต้นยาสูบ ทั้งยังเข้าใจว่าในเมืองจีนมียาสูบที่ไม่ได้เกิดจากเชื้อสายตระกูลในอเมริกา จึงได้ให้ชื่อยาจีนในสกุลหนึ่งว่า นิโคเชินซิส (N. CHINENSIS) แต่ต่อมาภายหลังมีผู้สอบสวนได้ว่ายาสกุลนี้เป็นพันธุ์หนึ่งในสกุลตาเบกัม (TABACUM) ซึ่งเป็นสกุลที่เกิดในอเมริกา ฉะนั้นยาที่เกิดในเมืองจีนต้องมาจากอเมริกา แต่จะข้ามจากอเมริกามาเมืองจีนได้อย่างไร เมื่อไร ใครเป็นคนนำมา ยังไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด แต่ เซอร์วัตต์ ยืนยันว่าพวกสอนศาสนาโปรตุเกสเป็นผู้นำเมล็ดยาสูบไปยังอินเดียและจีนด้วย สำหรับอินเดียก็นำไปพร้อมกับที่พวกยุโรปเริ่มรู้จักยาสูบ คือ ราวปี ๑๕๐๘ และมีผู้ขมยาสูบแพร่หลายในอินเดียในปี ๑๖๐๕ คาดกันว่ายาสูบที่ปลูกในอินเดียเป็นพันธุ์มาจากบราซิล แม้จะอ้างว่าพวกสอนศาสนาโปรตุเกสนำพันธุ์ยาสูบมาเมืองจีน แต่ก็ไม่ได้ยืนยันว่านำมาที่ไหน

ความเป็นจริงต้นยาสูบขยายพันธุ์แพร่หลายไปทั่วโลก นับแต่ยุโรป อเมริกา อินเดียตลอดจนหมู่เกาะทะเลใต้ อินเดียตะวันตก ฯลฯ โดยพวกโปรตุเกสทั้งสิ้น ในทวีปเอเชียได้มีการปลูกยาสูบครั้งแรกที่ฟิลิปปินส์ในปลายศตวรรษที่ ๑๖ และได้เผยแพร่เข้าไปในประเทศอินเดีย จีน และอินโดนีเซียในราวศตวรรษที่ ๑๗ แม้ว่ายาสูบจะถูกนำเข้าไปในทวีปยุโรปโดยชาวสเปนและโปรตุเกส แต่ชาวเอเชียได้มีการสูบบุหรี่และปลูกยาสูบแพร่หลายกว่า ทั้งนี้เป็นเพราะความรู้เกี่ยวกับความในแง่ศีลธรรมต่อการสูบบุหรี่ของชาวยุโรปนั่นเอง สำหรับประเทศไทยไม่มีหลักฐานปรากฏว่าใครเป็นผู้นำมาและมาตั้งแต่เมื่อไร มีเพียงบันทึกของหมอสอนศาสนาว่าเมื่อมาถึงเมืองไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์นั้น คนไทยสูบบุหรี่กันทั่วไปแล้ว

ชาวยุโรปรู้จักยาสูบทั่วไปในปี ค.ศ. ๑๕๓๘ แต่ปรากฏว่าการเผยแพร่ยาสูบนี้เข้ามาจากทางโปรตุเกสไม่ใช่สเปน ทั้งนี้คงจะเป็นด้วยคนนั้นพวกโปรตุเกสเป็นพวก

เดินเรือสำคัญพอ ๆ กับสเปน โดยโคลัมบัสเองก็เคยรับจ้างเจ้าแผ่นดินปอร์ตุเกศเดินเรือข้ามไปอเมริกา และพวกปอร์ตุเกศเป็นนักการค้าขายโอกาสเก่งกว่าพวกสเปน จึงเอาใจใส่ยาสูบก่อน ต่อมา ค.ศ. ๑๕๕๘ ฟรานซิสโก เฟอร์นันเดซ นำเมล็ดและต้นยาสูบจากเม็กซิโกมาสเปน พวกสเปนจึงเริ่มค้นคว้า โดยมี นิโคโรมอนนาเคซ เป็นผู้เขียนคำอธิบายถึงคุณค่าต่าง ๆ ของยาสูบ ในปีต่อมา ฌ็อนนิโคต (JEAN NICOT) ส่งเมล็ดยาสูบจากปอร์ตุเกศมาฝรั่งเศส ตั้งแต่บัดนั้นมาการปลูกและการใช้ยาสูบในยุโรปก็แพร่หลายเรื่อยมา ในภายหลังเมื่อ ลินเน (LINNE) ค้นพบหลักการแบ่งแยกและให้ชื่อแก่ยาสูบแล้ว ลินเนจึงได้เรียกริชชภัณฑ์นิโคต โดยเอาชื่อยุโรปที่ตั้งเป็นชื่อตระกูลของต้นยาสูบว่า "นิโคเชียนา" (NICOTIANA) อย่างไรก็ตามการปลูกยาสูบในยุโรปนั้น ปลูกกันไว้สำหรับใช้ผสมยารักษาโรคเสียเป็นส่วนมาก การสูบยังไม่เป็นที่นิยมกัน จนกระทั่งพวกอังกฤษสูบกันแพร่หลายเป็นตัวอย่างแล้ว ชาวฝรั่งเศสจึงได้สูบกันจริงจึงเอาในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๓

ประเทศอังกฤษเริ่มรู้จักยาสูบกันดีขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๕๖๕ โดย เซอร์วิลเลียมออกกินส์ ได้เขียนคำอธิบายวิธีใช้ยาสูบต่าง ๆ ของพวกอินเดียนแดงไว้ แต่ยังไม่แพร่หลาย จนกระทั่งปี ค.ศ. ๑๕๘๖ ชาวหลวงเมืองเวอรียูเบีย ชื่อ ทีร์สท์ไลน และ ฟรานซิสเกร็ก ซึ่งกลับมาจากอังกฤษได้นำใบยาและก่องยาสูบมาให้ เซอร์วิลเลียมออกกินส์ จึงทำให้มีการสูบบุหรี่อย่างจริงจังขึ้น ทั้งนี้เพราะเซอร์วิลเลียมออกกินส์ ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ที่มีอิทธิพลและกว้างขวางในวงราชตระกูลชั้นสูงขณะนั้น ได้เป็นผู้นำในการสูบบุหรี่โดยมีคนอื่น ๆ เป็นผู้ตาม แต่ความนิยมสูบบุหรี่ยังจำกัดอยู่ในพวกผู้ที่มีเงิน การมวนยาสูบสำหรับใช้สูบด้วยก่องยังคงไม่เจริญ รสยายังไม่ถึงขนาดที่จะทำให้คนติดได้ง่ายๆ ทั้งใบยาที่ส่งจากอเมริกามายังอังกฤษก็ตั้งแพงอยู่มากเพราะการคมนาคมไม่สะดวก การข้ามมหาสมุทรด้วยเรือใบสมัยนั้นกว่าจะไปได้แต่ละเที่ยวกินเวลาหลายเดือน เพราะฉะนั้นใบยาจากอเมริกาจึงปรากฏว่ายังไม่เป็นสินค้าออกที่จริงจัง

ไบยาที่ส่งจากอเมริการั้งนั้นเป็นไบยาที่ซื้อมาหรือแลกจากพวกชาวพื้นเมืองทั้งสิ้น
 ต่อมาพวกสเปนซึ่งตั้งหลักฐานอยู่ตามเกาะต่าง ๆ ในทะเลแคริบเบียน เช่น แซมโตมิงโก
 บนเกาะเฮติ และที่เกาะทริเนแดด ได้เริ่มปลูกต้นยาสูบและมีไบยาสูบส่งมาขายทางยุโรป
 บ้าง คุณภาพไบยาของพวกสเปนดีกว่ากว่าของพวกพื้นเมือง ระหว่างนั้นทางเวอร์จิเนีย
 ยังไม่มีใครในพวกชาวยุโรปปลูกยาเลย ings จะเห็นคุณของการปลูกยาสูบเมื่อปี ๑๖๑๒ ซึ่ง
 ตามพงศาวดารมีว่า นายจอห์นโรลล์ (JOHN ROLFE) นักผจญภัยรุ่นแรกที่บุกขึ้นไปทำมาหากิน
 ที่เมืองเจมส์ทาวน์ในรัฐเวอร์จิเนีย หลังจากที่ได้ นางไปซาฮอนคาส ธิดาของ ชาวอินเดียน
 ชาวแซกฮอนคาสจำนวนมากของพวก เผ่าฮาคอนคาส เป็นภรรยาแล้ว จึงได้ปลูกยาสูบขายปรากฏว่า
 ขายได้กำไรงามร่ำรวยมาก คนอื่น ๆ พากันปลูกยาสูบตามอย่างเขาและต่างก็หันมาปลูก
 ยาสูบกันทั้งนั้น พี่สอน ๆ ที่เคยปลูกแต่สำหรับจะใช้เป็นอาหารของตนเอง เช่น ข้าวโพด
 ก็พากันละเลยเสียเกือบสิ้น มีแรงมีที่ดินเท่าไรก็ใช้ปลูกยาสูบทั้งหมด เพราะยาสูบที่ปลูกที่
 เวอร์จิเนียมีคุณภาพดีเท่ากับยาที่พวกสเปนปลูกที่ทริเนแดด การที่ต่างก็ละเลยการปลูกพืช
 สำหรับใช้เป็นอาหารนี้ เป็นเหตุให้ เซอร์ทอมัสเคด ข้าหลวงครองรัฐเวอร์จิเนียครั้งนั้นมี
 ความห่วงใยมาก ฉะนั้นก่อนที่จะเดินทางกลับประเทศอังกฤษใน ค.ศ. ๑๖๑๖ ท่านข้าหลวง
 จึงออกคำสั่งให้มีการปลูกข้าวโพดคนละสองเอเคอร์ (หนึ่งเอเคอร์เท่ากับสองไร่ครึ่ง) ซึ่ง
 พวกกสิกรไม่มีใครจะฟังกันคงพยายามปลูกยาสูบกันอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในปี ๑๖๑๗
 ปรากฏว่าราษฎรพากันคลังปลูกยาสูบเสียจนไม่เลือกว่าตามถนน ตลาด หรือที่ใด ถ้าเป็นที่ว่าง
 แล้วต้องมีคนเอาต้นยาสูบไปปลูกเต็มหมด ทางราชการฝ่ายปกครองได้พยายามจำกัดเนื้อที่
 สำหรับปลูกยาสูบ เพื่อป้องกันไม่ให้สินค้าไบยาท่วมตลาดในเมืองอังกฤษ และเพื่อป้องกันการ
 ขาดอาหารในรัฐเวอร์จิเนียด้วย แต่ราษฎรก็ยังคงปลูกยาเพิ่มขึ้นทุกที ทั้งนี้เพราะยาสูบ
 ได้กลายเป็นสินค้าที่มีค่าที่สุดของเวอร์จิเนีย การซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าข้าวของก็ตกลงกัน
 ได้ด้วยการใช้ยาสูบเป็นมาตรฐานแห่งการแลกเปลี่ยน ความจริงในครั้งนั้นหากไม่ได้ยาสูบ
 เป็นที่พึ่งแล้ว ชาวยุโรปที่บุกขึ้นไปอยู่ในเวอร์จิเนียคงไม่สามารถตั้งตัวเป็นหลักฐานอยู่ได้
 และรัฐเวอร์จิเนียก็คงไม่เกิดเป็นรัฐที่รุ่งเรืองมาได้จนถึงทุกวันนี้ การปลูกยาสูบในเวอร์จิเนีย
 เจริญรวดเร็วจนใน ค.ศ. ๑๕๑๕ มียาสูบออกขายเป็นน้ำหนักถึง ๒๐๐,๐๐๐ ปอนด์ ส่วนทาง

เมืองอังกฤษก็มีคนเริ่มปลูกยาสูบกันขึ้นมา เพราะเห็นว่ายาสูบขายได้ราคาดี แต่การปลูกทางอังกฤษเปลืองโสมุญมาก ฉะนั้นในปี ๑๖๑๙ รัฐบาลจึงออกกฎหมายจำกัดการปลูกยาสูบในประเทศอังกฤษเสีย เพื่อให้สิทธิอังกฤษปลูกที่อื่นที่จำเป็นแก่การครองชีพมากกว่า

มีการกล่าวกันว่า หากไม่เป็นเพราะการปลูกยาสูบชาติอเมริกาปัจจุบันคงหาได้เกิดเป็นชาติขึ้นไม่ ทั้งนี้เพราะสันนิษฐานได้จากพงศาวดารที่มีอยู่ว่าพอพวกปลูกยาสูบที่เวอร์จิเนียร่ำรวยขึ้น มีหลักฐานดีขึ้น เพราะการปลูกยาสูบ บริษัทลอนดอนทางอังกฤษซึ่งควบคุมกิจการต่าง ๆ ของรัฐเวอร์จิเนียมีความเห็นว่าพวกปลูกยาสูบนั้นเป็นชายโสดแทบทั้งสิ้น หากจัดการให้มีภรรยาเสียได้ก็คงจะตั้งรกรากอยู่ในเวอร์จิเนียไม่ไปไหน ซึ่งย่อมหมายถึงความมั่นคงของสินค้ายาสูบและนโยบายการสร้างอาณาจักรของจักรวรรดิอังกฤษในภายหลัง ปี ๑๖๒๐ บริษัทลอนดอนจึงทำความตกลงกับยูแทนของตนในเวอร์จิเนีย แล้วจัดส่งหญิงที่รับรองว่ามีความประพฤติดีไป ๑๒ คน พร้อมกับจดหมายสั่งกำชับไว้ด้วยว่าจะส่งตามไปอีกในไม่ช้า ขอให้ยูแทนทางเวอร์จิเนียรับจัดการให้หญิงที่ส่งไปมีสามีเสียให้ได้โดยเร็ว และผู้ใดรับหญิงเหล่านี้ไปเป็นภรรยาหนึ่งคนจะต้องเสียใบอนุญาตอย่างดีให้กับบริษัทเป็นน้ำหนักร้อยปอนด์ ถ้าหากมีหญิงที่ส่งไปตายลงก่อนได้สามีก็ให้คิดเพิ่มสินสอดคนอื่น ๆ ขึ้นจนพอเฉลี่ยราคาตัวคนตายไป หญิงที่ส่งไปเป็นภรรยาพวกปลูกยาสูบนี้เป็นต้นตระกูลของชาติอเมริกาปัจจุบัน เพราะพอไปถึงก็มีพวกปลูกยาเอาใบอนุญาตไปเป็นภรรยาหมด แล้วก็เริ่มขยายพันธุ์มนุษย์ขึ้นมาเรื่อย ภายหลังจากหลานเหลนของหญิงพวกนี้ทนการปกครองของอังกฤษไม่ไหว รวมหัวกันขบถและยกตนเองขึ้นเป็นชาติอเมริกาจนปัจจุบันนี้

เมื่อยาสูบกลายเป็นแก่สารพัดนึกเช่นนี้ จึงไม่มีใครปลูกที่อื่นนอกจากยาสูบดังนั้นมี ๑๖๒๑ บริษัทเวอร์จิเนียซึ่งควบคุมกิจการต่าง ๆ เกี่ยวกับการปลูกและการค้ายาสูบจึงต้องออกกฎหมายบังคับจำกัดให้ปลูกยาได้เพียงคนละ ๑,๐๐๐ ต้นในครอบครัว คือ ในครอบครัวที่มี ๓ คนก็ปลูกได้ ๓,๐๐๐ ต้น ครอบครัวมี ๔ คนก็ปลูกได้ ๔,๐๐๐ ต้น และให้ปลูกได้คนละ ๔ ไร่เท่านั้น ต่อมาผ่อนผันให้ปลูกได้คนละ ๒๕ - ๓๐ ไร่ แต่พอถึงปี ๑๖๒๘

กลับจำกัด จำนวนใบลงเหลือเพียงต้นละ ๑๒ ใบ ภายหลังออกกฎหมายใหม่อนุญาตให้หัวหน้า
ครอบครัว ๓,๐๐๐ ต้น ให้สำหรับลูกเมียครอบครัวละ ๑,๐๐๐ ต้น กฎข้อบังคับนี้เมื่อผู้คนมากขึ้น
และการปลูกยาขยายกว้างขวางขึ้นจนควบคุมไม่ทั่วถึงก็ค่อย ๆ เสื่อมไปเอง จึงไม่ปรากฏว่า
ใครประกาศยกเลิกเมื่อใด

ในปี ๑๖๒๗ ชาวคริสตในอเมริกาเซบิธฐานะขึ้นได้ก็ขึ้นหนึ่ง เพราะได้รับ
เครื่องมือสิกรรมและสัตว์ต่าง ๆ จากอังกฤษ ประกอบกับมีทาสีแซมมากขึ้น จึงพากันทวีเนื้อที่
ปลูกยาสูบมากขึ้น เป็นเหตุให้ราคาตกต่ำไปบ้าง อังกฤษเห็นความจำเป็นที่จะต้องช่วยลิศา
ของอาณานิคมของตนไว้ จึงตั้งภาษีเข้าสำหรับใบยาต่างประเทศสูงขึ้น ทั้งนี้เพื่อถ่วง
ไม่ให้ยาจากอาณานิคมของสเปนเข้ามาแข่งขันกับยาเวอร์จิเนียในตลาดอังกฤษ แม้อังกฤษ
จะรับแต่ใบยาของเวอร์จิเนียแห่งเดียว ไม่รับใบยาก็นตลาดอื่น เนื่องจากใคร ๆ ก็พยายาม
ปลูกยาสูบเพิ่มขึ้นและพวกแสวงโชคจากยุโรปยังเข้าไปเพิ่มผลเมืองทางอเมริกาขึ้นอีกทุกเที่ยว
เรือ พวกนี้พอไปถึงยังไม่มีปัญญาจะตั้งตัว ที่มีทุนก็ลงทุนปลูกยา ที่ไม่มีทุนก็รับจ้างเป็นกรรมกร
ปลูกยา ฉะนั้นแม้จะมีกฎจำกัดการปลูกยาที่จำเป็นต้องยอมให้เนื้อที่ปลูกยาเพิ่มขึ้นตามสิทธิของ
บุคคล เมื่อจำนวนบุคคลเพิ่มขึ้น เนื้อที่ปลูกและจำนวนยาที่ผลิตได้ก็เพิ่มขึ้นตามส่วนกัน
ในปี ๑๖๓๑ เจ้าหน้าที่ทางเวอร์จิเนียก็หาอุบายควบคุมจำนวนยาสูบอีก โดยออกกฎหมายห้าม
ไม่ให้ใครซื้อขายยาสูบกันต่ำกว่าราคาปอนด์ละ ๖ เพนนีไว้ถึงประสงค์เพื่อให้พ่อค้าซื้อใบยาที่
ส่งไปอังกฤษ ใบยาเสว ๆ เช่นใบยาโคนตัน ไม่มีใครซื้อก็จะไหม้หมดโอกาสข้ามไปอังกฤษ
เจ้าของยาก็ต้องทำลายทิ้งไปเอง แต่กฎนี้ไม่ได้ผลเพราะพอถึงมี ๑๖๓๕ ใบยาก็ยิ่งมาก
เกินต้องการหนักขึ้นอีก เจ้าหน้าที่จึงออกอุบายที่จะควบคุมราคาภายในตลาดอังกฤษไว้ในระดับ
ที่สมควรให้ได้อีกโดยเจ้าหน้าที่หันเข้าหาพ่อค้าใหญ่ ๆ ขอจากัดซื้อใบยาที่จะได้ใน ๒ - ๓ ปี
นั้นไปจากเวอร์จิเนียเพียงปีละ ๑,๒๐๐,๐๐๐ ปอนด์โดยใช้โควต้า พ่อค้าที่ตกของตกเงินไว้
จะรับใช้หนี้เป็นใบยา ก็ให้ระนองหนี้รับเอาแต่เพียง ๘๐ ปอนด์ใน ๑๐๐ ปอนด์ ส่วนใบยา
ที่คุณภาพทำให้มีคนตรวจทำลายเสีย โดยคิดค่าชดเชยให้เจ้าของไม่ต่ำกว่าปอนด์ละ ๓ เพนนี

เมื่อปริมาณใบยาสูบมีมากมายเกินที่ตลาดอังกฤษจะรับได้ และมีการจำกัดการซื้อขายกันยุ่งเช่นนี้ พ่อค้าก็เริ่มแอบนำไปขายต่างประเทศ ในทวีปยุโรปบ้าง การซื้อขายเถื่อนในเวอรียีเนียก็ทวีขึ้น เมื่อทางการของประเทศอังกฤษรู้เข้า จึงพิจารณาเห็นว่าสินค้านี้วันจะมีค่าขึ้นทุกทีจึงกีดจัดการผูกขาดตัดตอนเสียทั้งหมด โดยออกกฎหมายห้ามไม่ให้ใครขนยาจากเวอรียีเนียไปขายประเทศอื่น แม้สินค้าที่ขนมาจะท่วมตลาดอังกฤษก็ต้องขนมาประเทศอังกฤษก่อนแล้วจึงจะขออนุญาตส่งออกไปขายให้ต่างประเทศอีกต่อหนึ่งได้ เป็นอันว่าพ่อค้ายาสูบต้องเสียค่าขนส่งภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ถึงสองทอด คือ เสียขาเข้าประเทศอังกฤษแล้วต้องไปเสียให้ต่างประเทศที่ตนเอาเข้าไปขายอีกต่อหนึ่ง นโยบายผูกขาดอันนี้ของอังกฤษถูกตำหนิมากกว่าทำให้เกิดการลักลอบหนีภาษีกัน ต่อมาทางการต้องยอมผ่อนผันลดภาษีและค่าธรรมเนียมให้แก่ยาที่จะส่งออกจากประเทศอังกฤษลงบ้าง แม้กระนั้นพวกพ่อค้าและพวกปลุกยาสูบทางเวอรียีเนียก็ยังเห็นว่าอังกฤษเก็บภาษีไม่เป็นธรรม สิ้นท้ายปี ๑๗๒๓ อังกฤษจึงยอมยกเลิกกฎหมายนั้น เป็นอันว่ายาที่เสียภาษีขาเข้าแล้วหากจะนำออกจากประเทศไปขายที่อื่นจะเป็นการส่งไปทั้งใบ หรือทำสำเร็จรูปแล้วก็ตาม ทางการยอมคืนภาษีที่เก็บไว้ให้ทั้งหมดตามน้ำหนักระหว่างนี้ชาวยุโรปยิ่งพากันข้ามไปแสวงหาโชคลาภทางอเมริกามากขึ้น การจับจองที่ดินที่กลางดงพงสงเป็นไร่ประกอบการกสิกรรมก็ขยายออกไปโดยรวดเร็ว แต่ไม่ว่าจะไปจับจองที่ไหน ๆ พวกกสิกรก็นำยาสูบไปปลูกดงก่อนทั้งสิ้น เพราะเป็นพืชที่ราคาซื้อขายง่าย ขายคล่อง พอปลูกดงแล้วก็ใช้เป็นประกันหนี้ยืมสินได้ทันที ดังนั้นยาสูบที่ส่งออกจากเวอรียีเนียใน ค.ศ. ๑๖๖๔ จึงทวีจำนวนขึ้นเป็นน้ำหนักถึง ๒๗,๖๕๐,๐๐๐ ปอนด์

พอสิ้นรอบศตวรรษที่ ๑๗ การปลุกยาสูบขยายเข้าไปในเขตซึ่งในปัจจุบันเป็นรัฐแมริแลนด์ คาโรไลนาเหนือ และรัฐอื่น ๆ อีกหลายรัฐ นอกจากนี้ยังไปเป็นพืชสำคัญที่สุด ที่ช่วยเป็นทุนให้พวกนี้ตั้งหลักฐานมั่นคง สร้างบ้านสร้างเมืองขึ้นได้ตลอดไป เช่น เกนแท็กกี เทนเนสซี โอไฮโอ เพนซิลเวเนีย คอนเน็กติกัต และวิสคอนซิน

จำนวนใบยาที่ทำได้ในอเมริกามากขึ้นจนล้นตลาดยุโรปอย่างรวดเร็ว วิธีควบคุมที่จะจำกัดจำนวนยาลงทุก ๆ วิธีไม่ได้ผล จนปี ๑๙๓๐ ทางการรัฐเวอร์จิเนียได้จัดวิธีควบคุมสินค้าเวอร์จิเนียขึ้นใหม่ เป็นวิธีที่ใช้ได้ผลวิธีหนึ่ง กล่าวคือ ตั้งมาตรฐานคุณภาพของใบยาที่จะส่งไปขายในยุโรป โดยให้มีศูนย์กลางที่รับใบยามารวมกันแล้วเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคัดเลือกเสียก่อน แล้วจึงอนุญาตให้เอาใบยาที่มีคุณภาพได้ถึงมาตรฐานที่ตั้งไว้เท่านั้น ออกนอกประเทศ

แม้จะควบคุมกวดขันกันอย่างไร จำนวนใบยาก็คงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะการปลูกยาขยายออกไปอีกหลายรัฐ แล้วผู้คนที่มากขึ้นเป็นสำคัญ ปรากฏว่าตามสถิติปี ๑๙๓๐ ซึ่งประชาชนในรัฐต่าง ๆ ที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษในอเมริกาเริ่มขยับเขยื้อน เนื่องจากเพื่อการปกครองเอาเปรียบของอังกฤษ และกำลังตระเตรียมจะขบถทำสงครามสร้างชาติอเมริกาอยู่นั้น ปริมาณใบยาที่จะส่งออกจากอเมริกันได้เพิ่มขึ้นเป็นน้ำหนักถึงร้อยล้านปอนด์ คิดเป็นเงินถึงเก้าแสนปอนด์สเตอร์ลิง

กรณีราษฎรตามรัฐต่าง ๆ ในอเมริกาซึ่งเป็นเสมือนอาณานิคมของอังกฤษรวมหัวกันขบถและตั้งตนเป็นอิสระให้ชื่อว่าอเมริกาสำเร็จแล้ว อิทธิพลของอังกฤษก็ถอยน้อยลงไป แม้อังกฤษจะพยายามเพิ่มอิทธิพลของตนขึ้นให้เป็นอย่างเดิมอีกหลายครั้งก็ไม่สำเร็จ ชาติอเมริกาเจริญเข้มแข็งขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะกินฟ้าอากาศอำนวยอย่างหนึ่ง ทั้งได้จัดการปกครองหมู่บ้านเมืองโดยตนเองไม่ต้องแบ่งผลรายได้ให้เป็นภาษีแก่อังกฤษเปล่า ๆ อย่างแต่ก่อนอีกประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือให้ทำมาค้าขายโดยอิสระไม่ต้องมีข้อผูกมัดจำกัดสิทธิอะไร การปลูกยาสูบจึงยิ่งรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ แม้ระหว่างนี้จะมีพิษอย่างอื่นเข้ามาแข่งขันบ้าง เช่น ฝ้าย ข้าว และคราม ยาสูบก็เป็นพืชสำคัญอยู่เหมือนกัน ปี ๑๙๕๐ อเมริกาส่งยาสูบออกขายเป็นเงินถึงสี่ล้านเหรียญ แต่พอเข้ารอบศตวรรษที่ ๑๘ สินค้ายาสูบตกต่ำลงบ้าง เพราะเกิดสงครามนำไปเปลี่ยนขึ้นทางยุโรปและอังกฤษหันไปส่งเสริมการปลูกยาขึ้นตามเกาะในอินเดียตะวันตกซึ่งแย่งมาจากสเปน การปลูกยาในคิวบา สุมาตรา และ

โคลัมเบียของสเปน ในอเมริกาใต้ก็เจริญขึ้นส่งยาออกมาแข่งขันในตลาดยุโรป ขณะเดียวกัน
ชาติต่าง ๆ ทางยุโรปก็พากันขึ้นภาษียาสูบตามกันอีกด้วย สินค้ายาสูบอเมริกันจึงตกต่ำลง

การเช่นนี้เป็นมาจนถึงปี ค.ศ. ๑๘๕๐ เมื่ออเมริกาเริ่มทดลองใช้วิธีการรมใบยา
ด้วยไอรอน (FLUE CURING) สำเร็จ ซึ่งรมใบยาได้เหลือหอมดีกว่าเก่าที่ใช้ตากแดดหรือ
ฝังในรม สุ่มไฟรม การปลูกยาสูบจึงขยายเพิ่มขึ้นอีก ภายใน ๑๐ ปีรัฐเวอร์จิเนียและ
คาโรไลนาเหนือปลูกยาเพิ่มขึ้นอีกถึงสองเท่า อย่างไรก็ตามราคาใบยาในท้องตลาดยังไม่สูงขึ้นนัก
ฉะนั้น ชาวปลูกยาจึงจำต้องหาทางที่จะปลูกยาให้ไต่ผลมาก โดยเสียค่าใช้จ่ายแต่น้อย ทาง
ที่จะทำเช่นนี้ได้มีอยู่ทางเดียว กล่าวคือ การหาที่ดินใหม่ปลูกเรื่อย ๆ ไป พวกปลูกยาจึงพากัน
บุกเบิกเรื่อยลงไปทางตะวันตก ในที่สุดตั้งหลักฐานบ้านเมืองกันขึ้นอีกจนกลายเป็นรัฐใหม่
จะเจริญที่สุดในการค้าและอุตสาหกรรมยาสูบของสหรัฐ คือ หลุยส์วิลล์ และ เซนต์หลุยส์

หลังจากนั้นอุตสาหกรรมยาสูบเจริญรุ่งโรจน์ขึ้นเป็นลำดับ การปลูกขยายกว้างขวาง
ออกไปทุกที่ การขนส่งก็สะดวกรวดเร็วขึ้น เพราะเริ่มมีเรือไฟ รถไฟ ใช้งานมากขึ้น
ปริมาณยาสูบที่ออกจากอเมริกาทวีขึ้นเป็นปีละร้อย ๆ ล้านปอนด์ เช่น ปี ๑๘๕๑ ขึ้นถึง ๑๐๐
ล้านปอนด์ ปี ๑๘๗๐ ถึง ๒๐๐ ล้านปอนด์ ใน ค.ศ. ๑๘๕๕ - ๑๘๕๘ โดยเฉลี่ยสหรัฐส่งใบยา
ออกปีละ ๕๐๐ ล้านปอนด์ ค.ศ. ๑๘๖๓ ส่งออก ๕๐๕ ล้านปอนด์ และปี ๑๘๖๔ ส่งออก ๕๑๐
ล้านปอนด์ นอกจากนี้ในรัฐต่าง ๆ ของอเมริกายังมีการปลูกยาสูบกันถึง ๑๒ รัฐ รวมจำนวน
ฟาร์มปลูกยาสูบ ๔๔๘,๕๗๒ ฟาร์ม คิดเป็นเนื้อที่ ๑,๘๕๑,๐๐๐ เอเคอร์ ปลูกได้ใบยาสูบ
๑,๘๖๕,๘๘๑,๐๐๐ ปอนด์ คิดเป็นเงินราคา ๕๗๐,๘๖๘,๐๐๐ เหรียญทอง (๑ เหรียญทอง
ประมาณ ๔ บาท)

เท่าที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นจะเห็นได้ว่าการปลูกยาได้ขยายจากการทดลองเล็ก ๆ
น้อย ๆ ของยอนร็อตส์ที่เยมส์ทาวนในปี ๑๖๑๒ แล้วมาเริ่มเป็นลำเป็นสันขึ้นในปี ๑๖๑๘ ซึ่ง
มีสถิติแสดงว่าส่งออกขายได้ ๒๐,๐๐๐ ปอนด์จนถึงปี ๑๘๖๔ รวมเวลา ๕๕๐ ปีเต็ม ยาสูบ
ได้กลายเป็นสินค้าสำคัญใหญ่หลวงมีค่ามหาศาล ปี ๑๘๖๓ ประเทศต่าง ๆ ในโลกที่ปลูกยาสูบ



คือ อเมริกาเหนือ (รวมทั้งสหรัฐอเมริกาด้วย) ๑๒ ประเทศ มีใบยาส่งออก ๖๗๒ ล้านปอนด์
อเมริกาใต้ ๑๐ ประเทศมีใบยาส่งออก ๒๖๑ ล้านปอนด์ ยุโรปรวม ๑๙ ประเทศมีใบยาส่ง
ออก ๒๔๔ ล้านปอนด์ แอฟริการวม ๑๗ ประเทศมีใบยาส่งออก ๒๙๖ ล้านปอนด์ เอเชีย
รวม ๑๙ ประเทศมีใบยาส่งออก ๔๓๔ ล้านปอนด์ ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ส่งออก ๐.๓๗
ล้านปอนด์ รวมทั้งหมด ๗๙ ประเทศมีใบยาส่งออกทั้งสิ้น ๑,๘๗๓ ล้านปอนด์ ในจำนวนนี้
มีของประเทศไทยส่งออก ๑๒,๕๖๑,๐๐๐ ปอนด์ และขณะเดียวกันส่งเข้า ๑๐,๕๓๑,๐๐๐
ปอนด์ ถ้าคิดแล้วมีการถ่ายเทใบยาที่ปลูกกันระหว่างประเทศผู้ผลิตก็มีการส่งออกและส่งเข้า
ใกล้เคียงกัน คือ ส่งออก ๑,๘๗๓ ล้านปอนด์ ส่งเข้า ๑,๖๓๔ ล้านปอนด์ ต่างกัน ๒๓๙
ล้านปอนด์

๒.๑.๒ พันธุ์และชนิดต่าง ๆ ของยาสูบ (SPECIES AND VARIETIES)

ยาสูบเป็นพืชหนึ่งในตระกูล SOLANACEAE ซึ่งเป็นตระกูลใหญ่ตระกูลหนึ่งของ
อาณาจักรพืช พืชในตระกูลนี้ส่วนมากเป็นพืชแถบร้อนและปลูกพุ่มเวียนกับพวก พริกแดง
มะเขือเทศ มันฝรั่ง ยาสูบที่นำมาซื้อขายกันนี้ ส่วนมากได้มาจากพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่งมีชื่อทาง
พฤกษศาสตร์ว่า NICOTIANA TABACUM เป็นพันธุ์ไม้พื้นเมืองของอเมริกาใต้ เม็กซิโก และ
หมู่เกาะอินเดียนตะวันตก ส่วนอีกพันธุ์หนึ่งชื่อ N. RUSTICA เป็นตระกูลที่ปลูกโดยชาวพื้นเมือง
ดั้งเดิมในภาคตะวันออกของอเมริกาเหนือ และมีปลูกในเอเชียไมเนอร์ รัสเซีย อินเดีย และ
หลายประเทศในยุโรป ยาสูบทั้งสองตระกูลนี้ได้เปิดเผยขึ้นโดย LINNACUS ในปี ๑๗๕๓
ยังมียาสูบตระกูลอื่น ๆ อีก เช่น N. ATTENUATE N. TRIGONOPHYLLA และ
N. GUADRIVALVIS ซึ่งนำมาใช้สูบโดยพวกชาวอินเดียทางภาคตะวันตกของอเมริกาเหนือ
นอกจากยาสูบตระกูลดังกล่าวก็ยังมียาสูบตระกูลอื่น ๆ อีกหลายชนิด บางชนิดนำมาใช้เป็น
เครื่องประดับกาย เช่น ตระกูล N. SYLVESTRIS และ N. ALATA มีหลักฐาน
หลายประการที่แสดงให้เห็นชัดว่า NICOTIANA ทุกตระกูลเป็นพืชพื้นเมืองของอเมริกา
นอกจากตระกูล N. SUAVEOLENS ซึ่งเป็นพันธุ์พื้นเมืองของออสเตรเลีย

พันธุ์ยาสูบที่นับว่าสำคัญต่อภาวะเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการค้ามี ๒ ชนิด กังกล่าวแล้ว คือ N. TABACUM และ N. RUSTICA ประมาณ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ที่ปลูกในโลกเป็นพันธุ์ N. TABACUM ๐.๑๖ ถึง ๑๑ เปอร์เซ็นต์สุดแต่พันธุ์ สำหรับ N. RUSTICA เป็นยาสูบที่ปลูกกันมากในสหรัฐอเมริกาตอนใต้ตลอดจนถึงประเทศเม็กซิโก สหภาพโซเวียต ยุโรปและเอเชีย เป็นยาสูบที่ชอบอากาศค่อนข้างเย็นกว่า N. TABACUM และมีใบที่โตสูงกว่า ดังนั้นจึงเหมาะสมสำหรับสกัดทำยาฆ่าแมลง หรือเป็นยาสูบ ยาเกี่ยวทั่ว ๆ ไปไม่นิยมใช้ในอุตสาหกรรมบุหรี่ ดังนั้นเมื่อพูดถึงยาสูบไม่ว่าจะเป็นชนิดใดมักจะหมายถึง N. TABACUM จึงมีชื่อเรียกว่า COMMON TOBACCO หรือ COMMERCIAL TOBACCO.

ยาสูบพันธุ์ N. TABACUM นับเป็นพันธุ์ที่มีแพร่หลายและแยกสาขาออกเป็นหลายประเภท ยาสูบพันธุ์นี้ต้นสูงประมาณ ๔ - ๖ ฟุต เมื่อยังไม่โตเต็มที่ดอก กอกของมันมีลักษณะเป็นช่อหลายดอกรวมกัน เป็นดอกสมบูรณ์เพศ สีของดอกเป็นสีชมพู แต่บางที่มีสีขาวหรือแดงเรื่อ ๆ รูปของดอกมีลักษณะเป็นกรวย โคนเรียวปลายบาน มีกลีบดอกแยกบานออกไป ๕ แฉก มีกลีบเลี้ยงหุ้มดอกอย่างมองเห็นได้ชัด จำนวนใบของมันมีเล็กน้อยแตกต่างกันออกไปตามชนิดของยาสูบ ใบขึ้นสลับกัน ก้านใบสันติดกับลำต้น และมีหูใบเกาะอยู่ที่โคนต้น ส่วนขนาดของ ใบนั้นจะใหญ่หรือ เล็กขึ้นอยู่กับชนิดของพันธุ์ยาสูบและสภาพของท้องถิ่นที่ปลูก ขนาดใบที่ใหญ่ที่สุดยาวประมาณ ๒ - ๓ ฟุต และกว้างราวครึ่งหนึ่งของความยาว ยาสูบพันธุ์ TURKIS บางชนิดที่การปลูกเพื่อการค้าอาจมีขนาดสั้นกว่าขนาดดังกล่าวราว ๓ นิ้ว ยาสูบต้นหนึ่งอาจผลิตเมล็ดไก่อราว ๑,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด แต่โดยปกติจะผลิตได้หนักประมาณครึ่งออนซ์ (๑๕,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ เมล็ด) ส่วนพันธุ์ N. RUSTICA มีความสูงแตกต่างกันไป คือ สูงประมาณ ๒ - ๔ ฟุต และเจริญเติบโตโดยมีหน่อแตกเพิ่มออกมา ใบของยาสูบตระกูลนี้มีลักษณะค่อนข้างหนา ฐานใบมีลักษณะกว้าง ก้านใบยาวและไม่มียูใบ ธรรมชาติของดอกสั้น มีกลีบเลี้ยงหุ้มอยู่โดยรอบของโคนดอก สีของดอกเป็นสีเหลืองอ่อนและค่อนข้างเขียว ขนาดของเมล็ดที่ใหญ่กว่าเมล็ดยาสูบพันธุ์ N. TABACUM ราว ๒ เท่า ยาสูบทั้งสองพันธุ์นี้ก็มีขนอ่อนขึ้นอยู่ทั่วไป บางชนิดมีต่อมรับเอายางเหนียวออก ในสภาพการที่เหมาะสมยาสูบทั้งสองพันธุ์นี้อาจผลิต ALKALOIO ได้สูง และชนิด N. RUSTICA ผลิตได้มากกว่า

๒.๑.๓ การเพาะปลูกยาสูบโดยทั่วไป

การเริ่มปลูกยาสูบโดยชาวผิวขาวที่ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในอเมริกา เริ่มตั้งแต่ปี ๑๕๓๒ และแพร่หลายออกไปทุกที่จนยาสูบกลายเป็นผลิตภัณฑ์นำเข้าในยุโรป ในฐานะเป็นสินค้าสำคัญที่แลกเปลี่ยนกับเครื่องมือประกอบอุตสาหกรรมที่จะนำไปติดตั้งในประเทศอาณานิคม

การเพาะปลูกยาสูบมีทั้งเจริญและทรุดโทรมหลายหนหลายครั้ง การผลิตจนล้มเหลวในระยะสั้น ๆ เป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขอย่างมาก ภายหลังจากปฏิวัติในสหรัฐอเมริกา ได้มีการขยายการเพาะปลูกยาสูบกันขนานใหญ่ คือ ปลูกกันมากในรัฐเวอร์จิเนีย แมริแลนด์ เคนตักกี เพนเนลลิว คาร์โรไลนาเหนือ โอไฮโอ และมิสซูรี วิธีการอบใบยาโดยใช้ความร้อนของไฟจากถ่านหิน ได้นิยมทำกันแพร่หลายในรัฐเวอร์จิเนีย และคาร์โรไลนาเหนือ ซึ่งทำให้คุณภาพของใบยาแตกต่างกันไปจากเดิม คือ ทำให้กลิ่นหอมและรสดีขึ้นเมื่อเวลาสูบ การอบแบบนี้ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นเมื่อหลังสงครามกลางเมืองของอเมริกา โดยใช้เตาไฟและท่อท่อโลหะนำความร้อนให้ไปกระจายตัวในห้องที่ใช้ออบใบยา ยาสูบพันธุ์ BURLEY ได้เกิดขึ้นในระยะนี้ (ปี ๑๘๖๘) คือ GEORGE WEBB กสิกรชาวเมืองบราวน์ รัฐโอไฮโอ ได้สังเกตเห็นว่ายาสูบที่เขาปลูกขึ้นนี้บางต้นใบของมันเป็นสีเขียวอ่อน เมื่อเอาใบประเภทนี้ไปทำการอบก็จะกลายเป็นใบที่มีสีเหลืองปนแดง ใบของมันมีรูปร่างมากเหมาะสำหรับใช้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ ยาพันธุ์นี้ได้รับการเลือกสรรและคัดพันธุ์ให้ดีขึ้นใช้สำหรับพันธุ์ยามวนประเภทที่กาแรต

(๑) ประเภทของยาสูบ

การจัดประเภทของยาสูบได้แบ่งออกตามลักษณะต่อไปนี้ (ก) ตามชนิด (ข) ตามกรรมวิธีการบ่มหรือเก็บ (ค) ตามวิธีที่จะทำการบ่มใบยาเพื่อการใช้ (ง) ตามภูมิภาคที่ทำการเพาะปลูกประเภทต่าง ๆ ที่ได้รับรองกันในวงการค้า

ใบยาสูบที่ปรากฏชื่อในสารบบของกรมการกสิกรรมของสหรัฐอเมริกา ได้แบ่งออกดังต่อไปนี้ (ก) บ่มด้วยไฟ (ข) บ่มในอากาศมืด (ค) บ่มด้วยความร้อนที่นานในท่อโลหะ (ง) ใบหุ้มฉีก (จ) ใบรัศมีฉีก (ฉ) ใบไขว้ฉีก (ช) เบอร์เลย์ (ช) มารีแลนด์ (ณ) เปอริค (ปลูกในหลุมสี่ขวานามีสถุนจัด) นอกจากนี้ยังมีประเภทที่ปลูกในเอเชีย คือ (ก) เฮอร์กิช (ข) ใบหุ้มฉีกสุมาตรา (ค) ใบฉีกฉีกยาว ทั้ง ๑๒ ประเภทนี้เป็นพันธุ์ N. TABACUM เป็นใบยาที่แพร่หลายในวงการค้าทั่วโลก ส่วนประเภทมาดอร์กาซึ่งเป็นพันธุ์ N. RUSTICA นั้นใช้บ่มด้วยอากาศและปลูกกันมากในรัสเซียและโปแลนด์ ใบยาประเภทนี้เนื้อใบหยาบ และมีโคตินสูง พวกชาวพื้นเมืองชอบสูบบุหรี่มาก

(๒) วิธีการเพาะปลูก

วิธีการเพาะปลูกยาสูบมีลักษณะแตกต่างกันไป ทั้งนี้แล้วแต่ภูมิประเทศที่ใช้ปลูก และประเภทที่ใช้ปลูก โดยปกติยาสูบเป็นพืชที่ปลูกขึ้นง่ายเกือบทุกบรรยากาศ ดินฟ้าอากาศ และภูมิประเทศทั้งรูปร่างก็ไม่ได้กลายลักษณะให้ผิดเพี้ยนไปจากเดิมเท่าใดนัก แต่อย่างไรก็ตามราคายาสูบที่ซื้อขายกันมักจะแตกต่างกันเล็กน้อยขึ้นอยู่กับภูมิประเทศที่ปลูก ส่วนเมล็ดพันธุ์ที่ใช้การควบคุมเชื้อรา และการรบกวนของแมลงเป็นปัจจัยสำคัญที่การเพาะปลูกยาสูบจะบรรลุผลสำเร็จหรือไม่

(๓) การแยกใบยาเพื่อนำออกสู่ตลาดและการเก็บรักษา

เมื่อใบยาได้ผ่านการบ่มด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ ตามระยะเวลาที่กำหนดแล้วก็นำเอามันมารวมกันเพื่อมิให้ใบแตกด้วยวิธีการแยกออกจากลำต้น แล้วนำเอามันมาตามลักษณะสี ขนาด และกลิ่น และคุณภาพอื่น ๆ ที่ต้องการ แยกแล้วนำมาอัดเป็นช่อ ช่อหนึ่ง ๑๕ - ๓๐ ใบ แล้วใช้กระดาษหุ้มปลายก้านโคนใบไว้ เมื่อแยกประเภทของใบยาเสร็จก็นำออกสู่ตลาดได้ อาจจะขายให้แก่ผู้มาติดต่อซื้อที่ไร่ หรือบรรจุเป็นมัด เป็นท่อ ส่งไปขายยังแหล่งผลิตยาเส้นหรือฉีกการเรศต่อไป เรื่องความชื้นของใบยาเป็นเรื่องที่ควรระวังมาก เพราะใบยาถูกความชื้นได้เร็วก่อนจะนำออกสู่ตลาดต้องตรวจสอบความชื้นของใบยาเสียก่อน หากความชื้นไม่ไ้มาตรฐานก็จะต้องมีการบ่มซ้ำ ใบยานี้อาจจะเก็บรักษาไว้โดยมีคุณภาพคงเดิมประมาณ ๑ - ๓ ปี

(๔) การประกอบอุตสาหกรรมยาสูบ

ใบยาส่วนมากก่อนที่จะถึงมือผู้บริโภคนั้น จะต้องผ่านวิธีการอุตสาหกรรมก่อน ในทุกกรณีจะต้องมีการฉีกเอาแกนของใบยาสูบออกเสียก่อน ส่วนกรรมวิธีการปรุงนั้นมักจะถือกันเป็นความลับ และมีกรรมวิธีที่แตกต่างกันมากมาย ตามลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่จะผลิตออกมา

อย่างไรก็ดีแบบฉบับต่าง ๆ ก็มักกำหนดขึ้นเป็นการเฉพาะ ตัวอย่าง เช่น ใบยาส่วนยอดของลำต้นมักปรุงขึ้นเพื่อการเคี้ยว ส่วนใบยาส่วนโคนต้นมักจะใช้เพื่อการสูบ ในสหรัฐอเมริกาประกอบอุตสาหกรรมนี้ภายใต้ความควบคุมของใบยาที่บ่มด้วยต่อความร้อน ใช้ทั้งบุหรี่โดยมารีแลนด์ และเตอร์กีซ ส่วนใบยาที่ใช้เพื่อเคี้ยวมีแตกต่างกันหลายรูป เช่น อัดเป็นก้อน หั่นละเอียดและบดเป็นผง ในการปลูกยาสูบทุกประเภทมักจะเพิ่ม รส กลิ่น ความหวานด้วยวัตถุอื่น ส่วนยาสูบกลองมักนิยมใช้ทั้งบุหรี่และปรุงให้มีรสและกลิ่นขึ้นโดยเฉพาะ ส่วนยานักสูบนั้นทำจากใบยาที่บ่มด้วยไฟรวมทั้งกันของมันด้วย แล้วนำไปบดผสมกับวัตถุอย่างอื่น เช่น เกลือแร่ปูน

(๕) สารประกอบของยาสูบ

สารประกอบสำคัญที่มีอยู่ในใบยาสูบทุกชนิด คือ นิโคติน ซึ่งมีอยู่ในทุกส่วนของลำต้น ส่วนจะมีมากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับประเภท ชนิด พันธุ์ ภูมิประเทศที่ปลูก ดิน และอากาศ ตลอดจนวิธีการเพาะปลูก การบ่ม การอบ การขนส่ง การเก็บรักษา ฯลฯ ยาสูบที่อยู่ในตลาดการค้านั้นอาจจะวัดเฉลี่ยจำนวนเปอร์เซ็นต์นิโคตินได้ดังนี้ ยาสูบที่บ่มด้วยอากาศ บ่มด้วยไฟ มีนิโคตินประมาณ ๔ - ๔.๕ เปอร์เซ็นต์ ซิการ์และเบอริลีย์มีประมาณ ๓.๕ ถึง ๔ เปอร์เซ็นต์ บ่มด้วยต่อความร้อนมีประมาณ ๒.๕ - ๓ เปอร์เซ็นต์ เมารีแลนด์มีประมาณ ๒ เปอร์เซ็นต์ ทอร์กีซมีประมาณ ๑ - ๒ เปอร์เซ็นต์ หรือมากกว่า

๒.๒ ยาสูบในประเทศไทย

ประเทศไทยมีรายได้จากการปลูกยาสูบเพื่ออุตสาหกรรมบุหรี่ของโรงงานยาสูบ ซึ่งมีการดำเนินงานแบบรัฐวิสาหกิจมีหลายร้อยล้านบาท จึงเห็นว่ายาสูบเป็นพืชสำคัญ ทางเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่จะได้รับการเอาใจใส่ศึกษาค้นคว้าเพื่อผลิตและคุณภาพที่ดีขึ้น เนื่องจากความต้องการของตลาดได้เพิ่มขึ้นทุกขณะ เพราะมนุษย์ในสังคมส่วนมากยังชอบหาความสุขจากการสูบบุหรี่อยู่ ทั้ง ๆ ที่มีรายงานเกี่ยวกับอันตรายต่อสุขภาพของยาสูบตลอดเวลา

การปลูกยาสูบในประเทศไทยได้เริ่มต้นเมื่อประมาณ ๓๐ ปีมาแล้ว (ราว พ.ศ.๒๔๕๐) แต่เป็นยาสูบพื้นเมืองเท่านั้น โดยมีการปลูกตามภาคต่าง ๆ ของประเทศ ประมาณปีละ ๒๕ - ๓๐ ล้านกิโลกรัม จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๔๗๕ บริษัท BRITISH AMERICA TOBACCO และบริษัทบูรพายาสูบ ได้นำเอาวิธีการปลูกและผลิตยาสูบประเภทโอเรียนเข้ามาเผยแพร่ และก็ได้รุกหน้ามาเป็นลำดับ ปัจจุบันความต้องการในยาสูบประเภทนี้เพื่ออุตสาหกรรมบุหรี่ และส่งออกนอกประเทศประมาณปีละ ๘ - ๑๐ ล้านกิโลกรัมในยาแห้ง นอกจากนี้ในปี พ.ศ.๒๕๐๓ ได้มีการเริ่มปลูกยาสูบเบอร์เลย์ (BURLEY) ซึ่งเป็นยาสูบประเภทหมักด้วยอากาศในจังหวัดสุโขทัย กับยาสูบพันธุ์เตอร์กิช (TURKISH) ซึ่งเป็นยาสูบประเภทหมักด้วยแสงแดดในจังหวัดร้อยเอ็ด ยาสูบประเภทหลังนี้ทางโรงงานยาสูบใช้ผสมกับยาสูบประเภทหมักโอเรียนในอุตสาหกรรมบุหรี่

ตามรายงานประจำปีของโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง ปี ๒๕๐๖ ได้กล่าวไว้ว่าการทดลองปลูกยาสูบได้กระทำในท้องที่ต่าง ๆ แต่ไม่ไถ่ผลดี แม้แต่การทดลองที่ห้ามด พระแทน ลำเภอกำม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เมื่อ พ.ศ.๒๔๗๖ ซึ่งเป็นท้องที่ผลิตยาสูบพื้นเมือง ไถ่ผลดี บริษัทยาสูบ BRITISH AMERICA จึงติดต่อกับกระทรวงเกษตรให้ช่วยทำการทดลอง ด้ว่านายการโรง เรือนเกษตรกรรมแม่โจ้ เชียงใหม่ สมัยนั้นคือ คุณพระช่วง เกษตรศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้ชำนาญการศึกษาวิชาการ เกษตรจากสหรัฐอเมริกาและมีความรู้ในเรื่องนี้อยู่แล้ว จึง ร่วมมือดำเนินการทดลองขึ้นที่โรง เรือนเกษตรกรรมแม่โจ้ และที่ฟาร์มแม่หนองหาร จังหวัดเชียงใหม่ ปรากฏว่าเมื่อได้ส่งตัวอย่างยาสูบที่ผลิตได้ไปยังบริษัทยาสูบอังกฤษและ

อเมริกา (ไทย) จำกัด ในอังกฤษ ให้ตรวจสอบคุณภาพที่ได้ผลเป็นที่พอใจ บริษัทยาสูบ
อังกฤษและอเมริกา จำกัด จึงวางโครงการผลิตในจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ขึ้น และ
เลิกดำเนินการทดลองที่กาญจนบุรี ส่วนบริษัทบูรพายาสูบ เมื่อได้ทดลองที่อำเภอพะเยา
จังหวัดเชียงรายไม่ได้ผลเพราะขาดความรู้ความชำนาญก็เลิกดำเนินการทดลองไป

โครงการผลิตใบยาเวอร์บีเนียเพื่อการค้าของบริษัทยาสูบอังกฤษและอเมริกา
จำกัด เริ่มต้นที่จังหวัดเชียงรายในปี พ.ศ.๒๔๙๗ โดยสร้างโรงบ่มใบยาที่ตำบลท่าพระ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ดำเนินการเพาะปลูกและบ่มใบยาเป็นตัวอย่างแก่บุคคลที่
สนใจศึกษา บริษัทฯได้ชักชวนส่งเสริมแก่บุคคลผู้มีฐานะทางภาคเหนือและมีหลักฐานดี
รวมทั้งพนักงานของบริษัทบางคนที่มีความสามารถให้ตั้งสถานีบ่มใบยา โดยการให้ยืมทุน
ไปปลูกสร้างสถานีและดำเนินการเพื่อจะผลิตใบยาสูบให้ใกล้เคียงพอสมควร บริษัทฯได้สร้าง
สถานีบ่มใบยาของบริษัทฯควบคู่กันไปด้วย และได้ส่งเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความชำนาญในเรื่อง
ใบยาเวอร์บีเนียจากต่างประเทศเข้ามาดำเนินการอย่างใกล้ชิดในปี พ.ศ.๒๔๙๘ บริษัทฯ
ได้เริ่มการผลิตขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่อีกแห่งหนึ่ง มีทั้งสถานีของบริษัทฯและเอกชน
การผลิตตลอดจนวิธีการดำเนินงานของบริษัทฯยังยึดถือปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้

สำหรับใบไม้จุ่มน้ำภาคเหนือของประเทศไทย พื้นที่ทำการเพาะปลูกยาสูบ
อยู่ในเขต จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน แพร่ น่าน สุโขทัย และอุตรดิตถ์
อากาศในแถบนี้ค่อนข้างหนาวเย็น ชาวไร่ส่วนใหญ่หาเลี้ยงชีพด้วยการปลูกพืชไร่ชนิดต่าง ๆ
หมุนเวียนกันไป ยาสูบก็เป็นพืชไร่ชนิดหนึ่งที่ทำรายได้ดีมากให้กับชาวไร่ทางภาคเหนือของ
ไทย ยาสูบที่ปลูกที่ใ้ส่วนมากเป็นพันธุ์เวอร์บีเนียแบบคั่วไอร้อน สำหรับชนิดที่แบบคั่วไอร้อน
มีบ้างในจังหวัดเชียงใหม่และแพร่ ทั้งนี้เพราะต้นทุนสูงกว่าการบ่มคั่วไอร้อน จึงไม่ค่อย
นิยมกันมากนัก

ผลผลิตใบยาสูบพันธุ์เวอร์รี่เนียบ ปี ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ (๑)

	<u>ปี ๒๕๑๔</u>	<u>ปี ๒๕๑๕</u>
จำนวนผู้เพาะปลูกมี	๔๘,๘๐๔	๔๖,๒๗๔ ราย
เนื้อที่เพาะปลูก	๓๓,๕๘๘ ไร่ ๒ งาน ๗ ตารางวา	๒๒,๖๕๑ ไร่ ๒ งาน ๕๐ ตารางวา
ไร่ใบยาสด	๒๗๙,๘๕๕,๘๗๐ กิโลกรัม	๑๙๕,๐๒๔,๐๘๖ กิโลกรัม
มันแล้วไร่ใบยาแห้ง	๕๐,๘๘๒,๕๒๐ กิโลกรัม	๔๐,๘๘๘,๘๘๔ กิโลกรัม

ใบยาสูบที่ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศปี ๒๕๑๔ เป็น ๑๖,๐๘๐,๑๘๐ กิโลกรัม พอมปี ๒๕๑๕ เพิ่มขึ้นเป็น ๑๖,๒๓๕,๖๘๘ กิโลกรัม ตัวเลขดังกล่าวเป็นสถิติฐานที่แสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของกิจการยาสูบในประเทศไทยอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นผลถึงการอนุรักษ์ก้นกือของประชาชน ภาวะเศรษฐกิจที่ขึ้น จึงเป็นการสมควรที่จะศึกษาถึงรายละเอียดเกี่ยวกับยาสูบทางภาคเหนือของประเทศไทยต่อไปพอสังเขป

๒.๒.๑ ทำเลที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยาสูบ

ยาสูบเป็นพืชที่มีเมล็ดเล็กมากและไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือของมนุษย์ อย่างไรก็ตามยาสูบก็มีกระบวนการปรับตัวเข้ากับสภาพลมฟ้าอากาศต่าง ๆ กันได้ก็พอสมควร แม้จะมีถิ่นกำเนิดอยู่ในเขตร้อนก็ตาม ยาสูบสามารถจะเจริญเติบโตได้ตั้งแต่เส้นรุ้งที่ ๒๐ องศาเหนือจนถึงเส้นรุ้งที่ ๔๐ องศาใต้ นั่นคือตั้งแต่ประเทศสวีเดนจนถึงประเทศนิวซีแลนด์ แต่บริเวณที่มีการปลูกยาสูบมากจะอยู่เหนือเส้นอีควาเตอร์ขึ้นไป ในบริเวณเขตร้อนยาสูบจะมีอายุสั้นกว่าในเขตกึ่งหนาวหรืออบอุ่น โดยทั่วไปยาสูบมีอายุตั้งแต่

(๑) ที่มา : กองการสุราและยาสูบ กรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง
ประเทศไทย "เอกสารทางวิชาการ"

๒๐ - ๖๕๐ วัน อุณหภูมิที่เหมาะสม (OPTIMUM TEMPERATURE) สำหรับยาสูบระหว่าง ๑๘ - ๒๓ องศาเซนติเกรด หากอุณหภูมิเฉลี่ยต่ำไปในระยะแรกจะทำให้การเจริญเติบโตของยาสูบชะงักลง ใบยาสูบจะบางและเหนียว (เป็นที่ต้องการสำหรับใบมวนชิการ์มาก) หากความชื้นในอากาศสูง แต่ใบจะเล็กและแห้งในบริเวณที่มีความชื้นต่ำและร้อน

ยาสูบจะเจริญเติบโตได้ดีในดินค่อนข้างสมบูรณ์ มีการระบายน้ำดี แต่มีความชื้นในดินสูงหรืออุ้มน้ำไว้ได้ดี นอกจากนี้จะต้องเป็นดินที่มีการถ่ายเทอากาศดี และร่วนซุย ดังนั้นดินที่เหมาะสมต่อการปลูดยาสูบที่ดีที่สุดได้แก่ดินทรายและดินร่วนปนทราย ยาสูบเจริญเติบโตได้ดีในดินค่อนข้างเป็นกรดจนถึงเป็นกลาง (ยกเว้นยาสูบชิการ์ ซึ่งชอบดินค่อนข้างเป็นด่าง) หากดินที่ปลูดยาสูบเป็นด่างมาก จะทำให้ยาสูบขาด MINOR ELEMENTS MAGNESIUM, IRON และ BORON หากดินเป็นกรดมากเกินไปจะทำให้ยาสูบมีผลผลิตและคุณภาพต่ำ ลักษณะของดินนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการปลูดยาสูบเพื่ออุตสาหกรรม การปลูดยาสูบจะไม่ไค่นสหากดินแฉะเกินไป จะต้องมี การควบคุมระดับอาหารพวกราตุในดิน เพื่อให้ได้ใบยาที่มีคุณภาพตามต้องการ

เนื่องจากพื้นที่ ๆ ปลูดยาสูบบนโลกมีลักษณะดินฟ้าอากาศแตกต่างกันไป จึงทำให้ยาสูบในแต่ละแห่งมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปด้วย ดังนั้นวิธีที่อุตสาหกรรมยาสูบทั้งหลายจึงเลือกซื้อใบยาจากแหล่งที่ต้องการ เพื่อนำไปทำให้นิสิตผลของตนตรงกับความต้องการของตลาด กสิกรส่วนมากที่ปลูดยาสูบในแหล่งต่าง ๆ มักจะมีความชำนาญในยาสูบชนิดเดียวและประเภทเดียว และไม่นิยมเปลี่ยนพื้นที่ปลูกตลอดจนชนิดของยาสูบ เว้นเสียแต่ว่าความต้องการของตลาดจะเปลี่ยนไป

๒.๒.๑.๑ ดินและการเลือกพื้นที่ปลูก (SOIL AND SOIL SELECTION)

ดินในพื้นที่ ๆ ปลูดยาสูบของประเทศไทยส่วนมากเป็นพวก REDDISH SANDY LOAMS จนถึง GREY SILT LOAMS ซึ่งมีดินดาน (HARD PAN) ที่มาก (ประมาณ ๘ นิ้วจากผิวดิน) เมื่อแห้งจะแตกกระแตกและมีคุณสมบัติทางฟิสิกส์เลว เนื่องจากการเหยียบ

ย่ำหรือไถ อย่างไรก็ตามผู้ที่ต้องการปลูกยาสูบให้ได้ผลดีสูงและใบยาที่มีคุณภาพดี จำเป็นต้องเลือกที่ปลูกยาสูบให้เหมาะเป็นประการแรก โดยอาศัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เป็นหลักในการพิจารณา คือ

(๑) ศึกษาถึงประวัติของพื้นที่นั้นว่าเคยปลูกพืชอะไรมาก่อน โดยมากไม่นิยมปลูกยาสูบหลังพวกพืชหัว ข้าวโพด เพราะอาหารธาตุในดินมักจะทำ หากพื้นที่นั้นเคยมีการปลูกพืชตระกูลเดียวกับยาสูบ ต้องศึกษาว่าเคยมีโรคหรือแมลงอะไรระบาดหรือเปล่า เพราะโรคหรือแมลงนั้นอาจจะตกค้างอยู่ในบริเวณนั้น และทำลายยาสูบได้ ทั้งนี้เพราะยาสูบเป็นพืชที่เป็นโรคต่าง ๆ ได้ง่าย ความสะอาดเท่านั้นที่จะช่วยกสิกรได้

(๒) ควรเลือกดินปนทราย อย่าเลือกดินเหนียวจัด ทรายจืดหรือดินจอมปลวก และอย่าเลือกดินที่มีความสมบูรณ์สูงเกินไป ควรจะมี พี เอช (P.H.) ๕.๕ หรือ ๕.๘ หรือ ๖.๐ อินทรีย์วัตถุค่อนข้างต่ำ (P.H. ค่าแสดงความเป็นกรดและด่าง)

(๓) ควรจะเป็นพื้นที่ซึ่งสามารถจะดัดแปลงเพื่อความสะดวกต่อการชลประทานและการระบายน้ำ

(๔) อย่าเลือกพื้นที่ ๆ เห็นว่าไม่เหมาะสำหรับยาสูบเพียงเพื่อเห็นพื้นที่เพาะปลูกมาก ๆ เท่านั้น

๒.๒.๒ แหล่งปลูกและฤดูกาลปลูกยาสูบในประเทศไทย

ยาสูบในประเทศไทยส่วนมากเป็นยาสูบประเภทมีไอร้อนหรือที่เรียกกันว่า ยาสูบเวอร์จิเนีย (VIRGINIA TOBACCO) ซึ่งมีแหล่งปลูกทั้งในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตารางแสดงพื้นที่ที่ใช้ในการปลูกยาสูบในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

(หน่วย : ไร่) (๒)

	ปี ๒๕๐๙ - ๒๕๑๐	ปี ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔
๑. เชียงใหม่และลำพูน	๕๐,๘๐๕	๖๖,๒๑๘
๒. เชียงราย	๒๙,๘๙๓	๓๔,๗๑๘
๓. ลำปาง	๕,๘๒๙	๑๓,๕๘๒
๔. แพร่ น่าน สุโขทัย อุตรดิตถ์	๒๕,๕๘๔	๔๑,๘๙๖
๕. เพชรบูรณ์	๒,๕๓๐	๑,๙๐๘
๖. บ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น	๑,๐๒๔	๑,๐๐๐
๗. ทนงคาลัย	๓,๕๕๐	๒,๐๘๖
๘. นครพนม	๘,๓๗๒	๓,๕๐๙

ในแต่ละจังหวัดหรือแหล่งปลูกเหล่านี้จะมีสำนักงานไร่ยาสูบของโรงงานยาสูบไปตั้งอยู่ เพื่อควบคุมและแนะนำการปลูกยาสูบให้แก่ชาวไร่ การปลูกยาสูบในประเทศไทยจะเริ่มในปลายฤดูฝนประมาณเดือนกันยายนต่อตุลาคม ในบริเวณพื้นที่สูงซึ่งน้ำไม่ขัง ส่วนพื้นที่ ๆ ระบายน้ำจะเลื่อนการปลูกออกไปในราวเดือน พฤศจิกายน ถึง ธันวาคม

๒.๒.๓ พันธุ์และการเลือกพันธุ์ (VARIETY AND VARIETY SELECTION)

เมล็ดพันธุ์ยาสูบที่นำมาจากต่างประเทศในระยะเริ่มแรกและนำมาทุก ๆ ปี คือ พันธุ์จอยเนอร์ โอริโนโก โบบานาชา ฯลฯ ต่อมาได้มีการสงวนเมล็ดพันธุ์ในประเทศบ้าง และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ การนำเมล็ดพันธุ์มาจากต่างประเทศ

(๒) พื้ : สำนักงานไร่ยาสูบภาคเหนือ สมาคมผู้ผลิต ผู้เพาะปลูก และผู้ค้าใบยาสูบ
ในจังหวัดภาคเหนือ และโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง

ไม่อาจกระทำใต้วัยเหตุการณ์บังคับ ต่อมาเมื่อสงครามเล็กและเจ้าหน้าที่บริษัทยาสูบ
อังกฤษ - อเมริกา (ไทย) จำกัด เข้ามาช่วยดำเนินงานใหม่ตามสัญญา จึงได้นำเมล็ด
พันธุ์แฮริสันสเปเชี่ยล มาจากอินเดีย แต่ก็ไม่เป็นที่นิยมนักเพราะให้ผลผลิตไม่ดี ซึ่งก็ต้อง
ใช้กันต่อมาเพราะเป็นความเห็นของเจ้าหน้าที่ของบริษัทฯ เมื่อเลิกสัญญา กับบริษัทฯ และ
เจ้าหน้าที่ของบริษัทากลับไปแล้ว เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของโรงงานยาสูบได้ออกไปดูกิจการ
ในสหรัฐอเมริกา ได้นำเมล็ดพันธุ์ซึ่งได้จากการทดลองค้นคว้าใหม่มาทดลองปลูกหลายสิบพันธุ์
เพื่อหาพันธุ์ที่เหมาะสมกับสภาพดินฟ้าอากาศของประเทศไทย และทนต่อโรคต่าง ๆ ต่อ
จากนั้นได้มีการนำพันธุ์ต่าง ๆ เข้ามาปลูกเป็นประจำ ภายหลังที่ฝ่ายวิทยาศาสตร์โรงงาน
ยาสูบได้เริ่มดำเนินการทดลองที่สถานีทดลองแม่โจ้ การทดลองพันธุ์ยาสูบก็ได้กระทำกัน
อย่างกว้างขวางละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น พันธุ์เก่า ๆ รวมทั้งแฮริสันสเปเชี่ยลก็เลิกใช้ปลูก

เพื่อประโยชน์ทั้งของชาวไร่และโรงงานยาสูบ จึงต้องเลือกพันธุ์ยาสูบที่ให้ทั้ง
ผลผลิตและคุณภาพสูงซึ่งเป็นการกระทำที่ยากมาก นอกจากนี้ยาสูบยังมีโรคและศัตรูคอยรบกวน
ทำลายอยู่ตลอดเวลา จึงได้มีการผสมพันธุ์ใหม่ขึ้นมาโดยนักผสมพันธุ์ใหม่เป็นจำนวนหลายสิบพันธุ์
แต่ก็จะไร้พันธุ์ดั้งเดิมในท้องถิ่นนั้นเป็นหลัก เพื่อมิให้คุณภาพผิดประสมนิยมของผู้สูบ สำหรับ
ประเทศไทยนี้มีพันธุ์ยาสูบที่ปลูกกันมากโดยคำแนะนำจากฝ่ายไร้ทดลองของโรงงานยาสูบ
ดังนี้

- (๑) พันธุ์ที่มีใบกว้างแคบค่อนข้างสั้นได้แก่ GOLDEN CURE, 402
AND OXFORD 26.
- (๒) พันธุ์ที่มีจำนวนใบมากได้แก่ OXFORD 26, DIXIE BRIGHT IO1
AND DIXIE BRIGHT IO2.
- (๓) พันธุ์ที่ทนทานต่อสภาพแห้งแล้งหรือชุ่มชื้นมากได้แก่ OXFORD 26
AND DIXIE BRIGHT IO2.
- (๔) พันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงได้แก่ MCNAIR 'S V.G. 2,
VERGINIA GOLD, KUTSAGA 51.

- (๕) พันธุ์ที่ง่ายและให้ราคาใบยาต่อกิโลกรัมสูงได้แก่ GOLDEN CURE, HICK, DELCREST AND WHITE GOLD.
- (๖) พันธุ์ที่มีใบกว้างและยาวได้แก่ MCNAIR'S V.G. 2, VIRGINIA GOLD AND B.V. I

นอกจากนี้พันธุ์ยาสูบที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับดินฟ้าอากาศและคุณภาพใบยาที่ต้องการซึ่งมีปัจจัยที่ควรพิจารณาดังนี้

- (๑) ผลิตภัณฑ์ใบยาสดต่อไร่
- (๒) อัตราส่วนแปรสภาพและใบยาแห้งที่ได้
- (๓) ความต้องการในเรื่องเนื่อยาแห้งหนาหรือบาง ฯลฯ
- (๔) จำนวนนิโคติน น้ำตาล ในใบยาแห้ง
- (๕) จำนวนใบต่อต้นและความถี่ห่างของชั้นใบยาบนต้น
- (๖) ความสูงของต้นยา
- (๗) ระยะการปลูก
- (๘) การออกดอกช้าเร็ว
- (๙) จำนวนหน่อและแขนง
- (๑๐) ความต้องการในเรื่องรูปและขนาดใบยาแห้ง
- (๑๑) ชนิดและความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูก
- (๑๒) ความชุ่มชื้นของดินที่มีมากเกินไป และแห้งแล้งมากเกินไป
- (๑๓) สภาพของดินที่ปลูกมีการให้น้ำสม่ำเสมอและสมบูรณ์เพียงพอ
- (๑๔) การรมใบยาสดง่ายยากเพียงพอ
- (๑๕) สีของใบยาสดเมื่อแก่
- (๑๖) ความกรอบของใบยาสด
- (๑๗) ความต้านทานต่อโรคยาสูบ เช่น โรคเหี่ยวเฉา โรคใบจุด
- (๑๘) ความต้านทานต่อไส้เดือนฝอย
- (๑๙) การเปลี่ยนแปลงสีของใบยาแห้งเมื่อเก็บไว้ในโกดัง

จะเห็นได้ว่าการเลือกพืชยาสูบเพื่อให้เหมาะสมกับสถานที่แต่ละแห่งนั้น จะต้อง
คำนึงถึงความต้องการดังกล่าว และมีความสัมพันธ์ไปถึงการเพาะปลูกและการบำรุงรักษาด้วย
นับเป็นภาระหนักที่ชาวไร่ยาสูบต้องประสบ ชาวไร่ต้องทำงานแทบทุกวันไม่เว้นยาสูบแต่เพียงกับ
การเลี้ยงลูกอ่อนกว่าได้

หลังจากเลือกพันธุ์แล้ว ผู้บ่มจะทำการเพาะกล้ายาสูบให้ชาวไร่ยาสูบนำไปปลูก
แล้วนำใบยาสูบมาขายให้กับผู้บ่มในเขตของการปลูก ใบยาสูบที่ผู้บ่มซื้อไว้จะนำไปผลิตเป็น
ใบยาแห้ง ซึ่งจะได้อีกกล่าวในบทต่อไป

๒.๒.๘ การทำลายทรางต้นยาสูบและการปลูกพืชหมุนเวียน

ต้นยาสูบในไร่หลังจากเก็บใบยาสดหมดแล้ว ก็คือต้นทำลายหรือโลกมจ
ในดิน เป็นการเพิ่มธาตุอาหารพืชและป้องกันการสะสมโรค และแมลงยาสูบ เพราะต้นยาสูบ
ที่เก็บใบหมดแล้ว ถ้าฝนตกลงมาหรือมีความชื้นพอถึงอาจจะแตกหน่อเจริญเติบโตขึ้นมาอีก
ย่อมเป็นที่อาศัยของโรคและแมลง เป็นสาเหตุให้โรคและแมลงแพร่พันธุ์ได้มากขึ้น

การปลูกพืชหมุนเวียนในไร่ปลูกยาสูบ เป็นวิธีการสำคัญในการป้องกันโรคแมลง
และวัชพืชซึ่งยังเป็นประโยชน์ในการบำรุงดิน ลักษณะดินที่ปลูกยาสูบที่ชุ่มชื้นด้วยไอร้อนเป็นดิน
มีอิทธิพลที่ขจัดของเสีย พืชกลุ่มที่นิยมใช้ทั่วไปได้แก่พืชตระกูลถั่วหรือหญ้า ถ้าดินมีความสมบูรณ์
พอเหมาะกับการปลูกยาสูบประเภทนี้แล้ว ก็ไม่ควรรใช้พืชตระกูลถั่วบำรุงดิน ทำให้ดินมีปริมาณ
ไนโตรเจนเพิ่มขึ้น ในกรณีเช่นนี้ควรที่จะปลูกพืชตระกูลหญ้าไถแก่ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง เป็นต้น.